

Τον εαυτό του παιδί*

Τις τελευταίες ημέρες, βλέπω όλους μου τους συμμαθητές να δυσανασχετούν, που τελειώνει το σχολείο. Ίσως και να είναι η μοναδική φορά, όταν γνωρίζεις πως κάτι τελειώνει οριστικά, που λυπάσαι πραγματικά, που το χάνεις και προσπαθείς να κερδίσεις όσο περισσότερο χρόνο μπορείς. Τόσα καλοκαίρια περιμέναμε πως και πως να κλείσει το σχολείο, για να πάμε διακοπές και να απαλλαγούμε από τις μαθητικές υποχρεώσεις, που τόσο μάς είχαν ταλαιπωρήσει τον προηγούμενο χειμώνα.

Παρόλ' αυτά, αν και ιδιαίτερα συναισθηματική ως άτομο, νιώθω ιδιαίτερα ψύχραιμη αναφορικά με την αλλαγή που πρόκειται να συμβεί. Έχω συνηθίσει να κάνω όλους μου τους -εσωτερικούς- απολογισμούς ήσυχα και στην ώρα τους. Από την άλλη, με τα γραπτά, χρειάζεται να είμαστε πάνοντε ένα βήμα μπροστά· πρώτον για λόγους πρακτικούς, και δεύτερον, διότι σε τέτοιου είδους περιπτώσεις η νηφαλιότητα θα οδηγήσει στην αποφυγή κοινοτοπιών, στις οποίες όλοι ανεξαιρέτως, νομίζω, οι άνθρωποι στρεφόμαστε σε στιγμές νοσταλγίας. Βεβαίως μίαν αποτίμηση είναι απαραίτητη στο τέλος όλων των πραγμάτων για δύο λόγους· κατ' αρχάς, αποτελεί -κατά κάποιον τρόπο- το περίβλημα της ανάμνησης, μάς προστατεύει από την επιλεκτική μνήμη και την διαρκή ενατένιση του παρελθόντος, που προκύπτει από αυτή, και κατά δεύτερον, *βάζει τα πράγματα στην θέση τους*, τα τακτοποιεί.

Στο σχολείο ξεκίνησα να φοιτώ το 2005 στην Α' Δημοτικού. Επομένως, με την εκτέλεση μίας απλής μαθηματικής πράξης (που μέχρι κι εγώ μπορώ να εκτελέσω) διαπιστώνει κανείς ότι έχω υπάρξει μαθήτρια εδώ για δώδεκα χρόνια, κάτι παραπάνω από το μισό της ζωής μου. Δώδεκα χρόνια, είναι πολλά χρόνια. Δώδεκα χρόνια είναι γύρω στις 4.000 μέρες. 4.000 μέρες είναι αρκετές μέρες, για να αποτυχείς και να προσπαθήσεις και να αποτύχεις ξανά και να επιτύχεις και να μάθεις πράγματα και να γνωρίσεις ανθρώπους.

Είναι αλήθεια ότι κάπου ανάμεσα στα τετράδια, τα μολύβια και τα στυλό, τις κιμωλίες του πίνακα, τις τσακισμένες, σημειωμένες σελίδες των σχολικών μου βιβλίων, κάπου ανάμεσα στους νόμους του Νεύτωνα και τους αορίστους β', κάπου εκεί ανάμεσα έμαθα πράγματα, που δεν θα μπορούσα να μάθω ποτέ διαβάζοντας απλώς και αποστηθίζοντας τις θεωρίες και τα θεωρήματα των σχολικών εγχειριδίων. Έμαθα να πιστεύω στον εαυτό μου, να ξεπερνάω τις δυσκολίες, έμαθα να αποδέχομαι την ήττα με σεβασμό, την νίκη με σεμνότητα. Έμαθα, ακόμα, να ελπίζω, να προσπαθώ, έμαθα να βοηθώ, να κατανοώ, να αποδέχομαι. Έμαθα, ποια είναι τα δικαιώματά μου και πώς να τα υπερασπίζομαι, έμαθα ποιες είναι οι υποχρεώσεις μου και πώς να τις εκπληρώνω. Έμαθα να αγαπώ και να με αγαπούν.

Ακόμη, γνώρισα ανθρώπους που επρόκειτο να αποτελέσουν για εμένα τεράστια έμπνευση και επιρρόη. Από το Δημοτικό έως το Λύκειο είναι αμέτρητες οι φορές που ένιωσα την ανάγκη να εξωτερικεύσω τις σκέψεις και τα συναισθήματά μου, να δημιουργήσω, να επιχειρήσω πράγματα, που ποτέ άλλοτε δεν θα περνούσαν από τον νού μου. Και βρήκα το θάρρος να το κάνω απλώς, επειδή ήξερα πως πάντοτε θα βρίσκονταν δίπλα μου οι κατάλληλοι άνθρωποι, για να με στηρίξουν, να με αγκαλιάσουν, να μου δείξουν τον δρόμο και να γονιμοποιήσουν την σκέψη μου εκ νέου. Τα χρόνια, που πέρασα στο σχολείο, μού δόθηκαν εξαιρετικές ευκαιρίες να ανακαλύψω και να ξεπεράσω τον εαυτό μου και τις δυνατότητές μου. Να αναδειξω πτυχές του χαρακτήρα μου, να ωριμάσω σε πολλά επίπεδα, να προσφέρω μέσα από τις κλίσεις μου και να αισθανθώ περήφανη για εμένα την ίδια. Αυτό δεν θα γινόταν ποτέ χωρίς την απαραίτητη καθοδήγηση, συμπαράσταση και υπομονή που έλαβα, για τα οποία μπορώ να νιώσω μονάχα αμέριστη ευγνωμοσύνη.

Από την άλλη, επειδή πρέπει να είμαστε ειλικρινείς και επειδή πουθενά οι άνθρωποι δεν είναι μόνο καλοί ή μόνο κακοί, θέλω να ευχαριστήσω όσους δεν πίστεψαν σε εμένα, όσους υποτίμησαν τις δυνατότητές μου και με πλήγωσαν και με έκαναν να αισθανθώ ότι -για οποιοδήποτε λόγο- αυτό που είμαι δεν είναι αρκετό. Όσους θεώρησαν την ειλικρίνιά μου προσβολή, όσους δυσανασχέτισαν τις φορές που υπερασπίστηκα τις θέσεις και τα δικαιώματά μου και δεν άφησα να μου στερήσουν την αλήθεια μου. Σας ευχαριστώ, διότι χωρίς την δική σας συμβολή δεν θα είχα ποτέ το σθένος να συγχωρώ, να δέχομαι με ευγνωμοσύνη κάθετι, που η ζωή φέρνει στον δρόμο μου και να γνωρίζω τις δυσκολίες, έτσι ώστε να εκτιμώ τις όμορφες στιγμές. Δεν θα ήμουν ποτέ τόσο δυνατή, ποτέ τόσο έτοιμη, για να αντιμετωπίσω τον έξω κόσμο.

Μού δημιουργήθηκε πρόσφατα η ιδέα ότι το σχολείο είναι ένα ταξίδι στον χωροχρόνο. Ξεκινάς από παιδί και τελειώνεις σχεδόν ενήλικας. Καθ'όλη την διάρκεια, προετοιμάζεσαι για το μέλλον ζώντας το παρόν σε έναν χώρο, που, αν είσαι σαν εμένα τυχερός και δεν χρειαστεί να τον αποχωριστείς ωρύτερα, μένει ο ίδιος, ενώ εσύ αλλάζεις διαρκώς.

Αν και αγαπώ την νοσταλγία και την επιδιώκω, κρατώντας ό,τι μπορώ απ'το παρελθόν, *γραπωμένη* πλέον, όπως είναι φυσικό, από ένα πλήθος στιγμών χαμένων κάπου στα βάθη του μυαλού έτοιμες να τις ανακαλέσω, παράλληλα, είμαι πιστή θιασώτρια της άποψης ότι δεν μπορούμε και δεν πρέπει να εμποδίζουμε την εξέλιξη. Και καθώς τελικά η λύπη μου μετριάζεται λόγω της πραγματικότητας, που με περιμένει μετά το πέρας των λίγων ημερών, που μού απομένουν ως μαθήτρια, δεν μπορώ παρά να γυρίσω να κοιτάξω πίσω για μία τελευταία φορά και να πω το πιο ειλικρινές, το πιο βαθύ το πιο σημαντικό ευχαριστώ που έχω αρθρώσει ποτέ στην ζωή μου.

Λοιπόν, σας ευχαριστώ!

* Ο τίτλος είναι αντλημένος από το ομότιτλο τραγούδι του Μάριου Φραγκούλη σε στίχους Παρασκευά Καρασούλου και μουσική του ίδιου. Εδώ και αρκετές μέρες σκεπτόμενη την σχολική μου εμπειρία αποτελεί το άκουσμα, που περιγράφει το πως αισθάνομαι καλύτερα από το οτιδήποτε, γι'αυτό και τον θεώρησα ταιριαστό για το κείμενό μου.